

Krieltje en het mysterieuze kistje

19-07-2026

Krieltje zat op haar hurken bij het tafeltje naast haar donkergroene moestuinhuisje. Voor haar stond een oud zwart kistje. Het was een beetje gedeukt aan één hoek en het slotje zat scheef, alsof het ooit iets te hard dicht was gedaan. Op het deksel stonden kleine bloemetjes geschilderd. Rode, blauwe en gele. Sommige waren al een beetje vaag geworden, maar Krieltje vond dat juist mooi. Het kistje was van haar oma geweest. Vroeger had oma er knopen in bewaard. Daarna lintjes. En nu was het Krieltjes zaadjeskistje. Ze deed het voorzichtig open. Binnenin lagen papieren zakjes, oude labeltjes, een stomp potloodje en een paar zaadjes van vorig jaar. Op één zakje stond: verrassing. Op een ander zakje stond: klaproos. En op het kleinste zakje stond alleen een vraagteken. Krieltje glimlachte. “Dat wordt nog wat,” zei ze zacht. Kerrie lag languit in het gras met zijn kop op zijn poten. Francis zat onder de appelboom haar pootjes te wassen alsof ze straks naar een feest moest. Camilia had een plekje achter de lavendel gevonden en deed alsof niemand

haar zag. Noa sliep op de stoel bij het huisje, met één oor in de zon. Kipje scharrelde bij de compostbak. Ze krabde met haar pootjes door het stro en deed heel belangrijk. “Geen snacks uit mijn kistje,” zei Krieltje voor de zekerheid. Kipje keek niet op. “Ik hoorde niets,” zei ze. Krieltje pakte een paar lege papieren zakjes en liep de tuin in. Ze begon bij de klaprozen. De rode blaadjes waren allang gevallen. Boven op de steeltjes zaten kleine bolletjes met een hoedje erop. Krieltje tikte er zachtjes tegen. “Nog niet,” mompelde ze. “Jullie moeten eerst helemaal droog worden.” Een hommelt bromde langs haar hoofd, dook in een paar paarse bloemen en verdween weer tussen de bladeren. Krieltje liep verder naar een plant met een bruin pluizig kopje. Ze boog dichterbij. “Deze misschien wel.” Net toen ze haar hand uitstak, schoot er iets glinsterends langs haar neus. “O!” Krieltje viel bijna achterover in het gras. Een prachtige libelle zweefde vlak naast haar. Haar lijfje was blauwgroen en haar vleugels leken van dun glas. Ze bleef heel even stil in de lucht hangen, alsof ze

Pagina 1/2

Krieltje en het mysterieuze kistje

19-07-2026

wilde zeggen: kijk eens goed, ik ben geen vliegend takje. “Nou,” fluisterde Krieltje. “Jij bent mooi.” De libelle vloog verder, laag over het pad, langs de sloot en tussen de bloemen door. Krieltje bleef nog even zitten. Daarna lachte ze zacht en krabbelde overeind. “Goed. Waar was ik?” Ze keek naar het bruine pluizige kopje. Het voelde droog aan. Voorzichtig hield ze er een zakje onder en schudde een beetje. Een paar zaadjes vielen naar binnen. Ritsel. Ze schreef op het zakje: droge bloem bij de sloot. “Niet heel duidelijk,” zei ze tegen zichzelf. “Maar duidelijk genoeg voor mij.” Daarna liep ze naar haar kleine groentestukje. Daar stond een lange slungelige plant tussen de andere groenten. Het was sla, maar hij leek niet meer op sla. Hij was hoog geworden, met stengels en kleine bloemetjes. “Jou heb ik expres laten doorschieten,” zei Krieltje. Kerrie tilde in de verte één wenkbrauw op, maar bleef liggen. “Doorschieten betekent dat ik je niet opeet,” legde Krieltje uit, ook al luisterde vooral de plant. “Ik laat je hoger worden, bloemen maken en later zaadjes geven. Dan kunnen we volgend jaar weer nieuwe sla zaaïen.” De sla zei niets terug, maar stond er heel tevreden bij. Bij de andijvie zag Krieltje hetzelfde. Ook daar kwamen stengels en bloemetjes. Nog geen zaadjes. Nog even wachten. Krieltje schreef op een labeltje: sla en andijvie controleren als ze droog zijn. Bij een hoekje met uitgebloeide bloemen bleef ze langer staan. Daar wist ze echt niet meer wat wat was. Er stonden bruine steeltjes, kleine bolletjes, droge pluimpjes en één krom takje dat

eruitzag alsof het zelf ook niet meer wist wie het was. “Jullie gaan samen,” besloot Krieltje. Ze pakte het grotere papieren zakje uit haar zak. Daar schreef ze op: verrassing voor volgend jaar. Achter haar ritselde iets. Kipje stond ineens heel dichtbij. “Zei iemand verrassing?” “Zaadjesverrassing,” zei Krieltje. Kipje dacht na. “Is dat eetbaar?” “Niet voor jou.” Kipje zuchtte diep. “Jij maakt hele moeilijke verrassingen.” Krieltje lachte en liep terug naar het tafeltje. Daar zette ze de nieuwe zakjes in het oude zwarte kistje. Niet te vol. Niet te dicht op elkaar. Alles netjes in papier, zodat de zaadjes droog konden blijven. Noa opende één oog toen het slotje zacht klikte. “Het is oma’s kistje,” zei Krieltje zacht. “En nu bewaart het volgend jaar.” Noa rekte zich uit, draaide zich om en sliep verder. Krieltje legde haar hand op het deksel met de vaag geworden bloemetjes. In het kistje lagen nog geen grote schatten. Geen goud. Geen sieraden. Geen geheime sleutel. Alleen wat papieren zakjes, een stomp potloodje, een paar zaadjes van vorig jaar en een beetje geduld. Maar voor Krieltje voelde dat precies goed. Want sommige kistjes bewaren geen spullen. Die bewaren alvast de lente.